

HARLEQUIN®

Kingitused

Annie West

KÄTTESAAMATU PRUUT

Originaali tiitel:

Annie West

Claiming His Out-Of-Bounds Bride

2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit

Toimetanud Irma Aren

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Annie West

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D02393221

ISBN 978-9949-82-718-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

See raamat on pühendatud kõigile, professionaalidele
ja eriti vabatahtlikele, kes riskivad oma eluga,
võideldes Austraalias lõõmavate surmavate
metsatulekahjudega.

Aitäh!

Esimene peatükk

„Hakkab looma.“ Sonia jälgis, kuidas Olivia täispikk kleit langes, sellal kui üks õmblejanna nende vahel põlvitas ja kleidiserva kinnitas. „Peaaegu valmis.“

Olivia surus kergendusohke alla. See oli viimane kleidiproov ning tundus, nagu oleks ta seisnud tunde, sellal kui teda torgiti, keerutati ja uuriti.

Aga kleit pidi täiuslik olema.

Järgmisel nädalal on Olivia siin Veneetsias keset pidustusi, mis tõmbavad kogu maailma tähelepanu. Tema kleit pidi olema ainulaadne. Seda ootasid publik, ajakirjanikud ja kõige enam tema perekond.

Mis veelgi tähtsam – kui kõik läheb nii, nagu ta lootis, siis on see kleit ilmne tõestus nii tema konservatiivsele perekonnale kui ka ettevõtte riskimist pelgavale nõukogule, et ta ise ja tema ettepanekud olid seda väärt. Avalik huvi selle kleidi vastu juhatab sisse julgustüki, mida kavandades oli ta nii väga pingutanud. Ta oli teinud kõik, mida perekond temalt nõudis, ja rohkemgi veel. Peagi on tal võimalus end tõestada ning täita oma unistused. Tal on tegelikult nüüd ettevõttes sõnaõigus, mille kuulda võtmiseks oli ta nii kõvasti tööd teinud.

Olivia heitis pilgu oma peegelpildile tohutu suures kullatud raamis peeglis, mis püüdis palatsoäärses salongis kinni Suurelt kanalilt paistva valguse.

Naine antiikses peeglis ei näinud välja nagu Olivia Jennings. Isegi mitte Olivia Jennings, kes oli lõpuks õppinud, kuidas Euroopa jõuka eliidi seas oma kohta hoida. Et näha välja stiilne ja tasakaalukas.

See kleit muutis ta kellekski teiseks.

Eemalt paistsid šifoonkangas ja siid kreemikad, ent neis oli teatavat soojust, mis tuli sellest, et kangad olid tegelikult kahvatuuroosat tooni. Kehasse töödeldud ning pehmete voltidena jalgadele langev kleit oli kaunistatud paljude tillukeste šifoonkangast lilledega, igäühe keskele kinnitatud kristall. Pihaosa oli nendega kaetud ning mõned olid puistatud ka seeliku ülaossa ja õhukesest šifoonist varrukatele. Kui Olivia end liigutas, siis miniatuursed kroonlehed keerlesid ning kristallid püüdsid akendest ja aktiivselt Veneetsia kristalllühtrilt tulevat valgust.

„See on ilus,“ ütles õmblejanna, kui särades kandadele toetus. „Näib, nagu oleksid muinasjutust välja astunud.“

„Täpselt sellist efekti me tahtsimegi.“ Sonia noogutas. „Iga naine tahab vähemalt ühe korra elus välja näha nagu muinasjutuprintsess.“

Mitte iga naine.

Sellest oli palju aega möödunud, kui Olivia oli muinasjuttudesse uskunud.

Varajane tragöödia oli röövinud temalt turvalise usu õnnelikkudesse lõppudesse. Toona, kaheksateistkümnendal eluaastal, olid kõik romantilised fantaasiad igaveseks minema pühitud. Aga see, et tema enda lootused ja unistused ei olnud klassikalised fantaasiad, ei tähendanud, et teistel poleks võinud neid olla. Olivia

vaatas uuesti peeglisse ja nägi õrnu lilleõisi ta hingamise rütmis tõusmas ja värelemas ning tundis kummalist igatsusetunnet.

Oli olnud üks mees. Ainult üks mees viimase üheksa aasta jooksul, mees, kes oli pannud teda mõnel harval hetkel mõtlema silmapilksest veetlusest ja hingesugulastest.

See oli olnud hullumeelne kõrvalepõige. Hetk, mis oli tundunud nagu äratundmine, nagu välgunool oleks ta jalad põranda külge naelutanud ning pannud ta südame kummalises imelises uues harmoonias tantsu lööma.

Loomulikult polnud see kuhugi viinud. Ta polnud mehele isegi meeldinud.

Ja ta ise... noh, ta oli teinud seda, mida oli nii hästi tegema õppinud. Olivia oli pettumuse maha matnud ja edasi liikunud. Ta vanavanematel oli õigus olnud. Tal oli ilma romantiliste fantaasiateta parem.

Lilleõied tantsisid ta kleidil, kui ta tugevalt sisse hingas.

Olivia naeratas mõlemale naisele. „Te olete imelist tööd teinud. Kleit on imeline ning ostjad jooksevad veel tormi.“

„Kui sa suudad nõukogu veenda,“ lisas Sonia, kortsutades kergelt võimalusi kaaludes kulmu, samas silmis elevus. Olivia noogutas. „Jäta see minu hooleks. Mul on oma strateegia välja mõeldud.“ Paari nädala pärast, kui ta saab lõpuks edutatud ning võtab nõukogus sisse talle lubatud koha, on tal võimalus, mille nimel on ta kõik need aastad töötanud. Ta oli selleks täielikult valmis.

„Keeruta minu jaoks,“ ütles noorem õmblejanna ainiti kleidiserva uurides.

Olivia pöörles käsitööna valmistatud ning kristal-
lidega kaetud kõrge kontsaga kingadel. Siid sahisest
sosiinana ta jalge ümber. Loodetavasti kõlab palju
sosiinaid naistelt, kes soovivad innukalt samast allikast
endale ainulaadset kleiti osta.

Õmblejanna tõusis püsti. „Täiuslik. Sa võtad peig-
mehe hingetuks, kui mööda vahekäiku kõnnid.“

Olivia huuled kaardusid oodatud naeratuses.
„Täna.“ Polnud mingit mõtet selgitada, kui ebatõe-
näoline see oli. Tema ja Carlo olid sõbrad, mitte arm-
samad. Neil on mugavusabiolu.

See ei pruugi olla iga naise unistus, aga niipalju kui
tema armastusest teadis, hoidis Olivia sellest lõksust
rõõmuga eemale. Vastastikune austus ja sõprus on
heale abielule hea vundament.

Tema vanavanematel oli see toimunud. Ja toimib ka
temal ning Carlol.

Sonia nõjatus lähemale, et uurida Olivia varrukat,
kui uksele koputati.

„Kas sa võiksid vaadata, kes see on?“ küsis Olivia
õmblejannalt. „Ma ei oota kedagi.“

Ta vanavanemad ei olnud isegi Veneetsias. Olivia
oli varem kohale tulnud, et järgmisel nädalal toimuva
pulma korraldamist üle vaadata.

„Seisa veel hetk paigal,“ ütles Sonia ja kortsutas
kulmu lille peale, mis ei istunud õigesti.

„Siin on üks mees.“ Noorem õmblejanna vudis
tagasi, silmad suured ning käsi silumas juba piisavalt

siledaid juukseid. „See on *il signor* Sartori. Ta tahab sinuga rääkida.“

Carlo, siin? Ta ei pidanud ju enne järgmist nädalat tulema.

Sophia hakkas rääkima. „Kas ta võiks viis minutit oodata. Ütle talle, et see toob halba õnne, kui peig enne tseremooniat pruudi kleiti näeb.“

„Kardetavasti ei saa sellega oodata.“ Ukselt kõlas sügav hääл ning kõik kolm naist tardusid.

Olivia teadis seda häält. Nagu tavaliselt oli see peaaegu jäme, ent selles oli veel midagi peale kannatamatuse. Midagi, mis pani kuumuse temast läbi voogama.

Ta sulges enda kogumiseks hetkeks silmad.

Ta peaks temaga juba harjunud olema. Selliseks soovimatuks vastuseks polnud mingit põhjust. Nad hoidsid viisakalt distantssi, tema ja ta peatne mehevend.

Ja täpselt nii ta tahtiski olla – hoida distantssi.

Kui Olivia silmad avas, nägi ta Soniat suuril silmil vahtimas ning ta assistenti vargsi oma särgikest kohendamas.

Alessandro Sartoril oli naistele selline mõju.

Carlo! samuti. Ent pool Olivia kihlatu veetlusest peitus tema naeratama panevalt heas huumoris. Carlo vanem vend oli tugevam ja vaiksem tüüp. Ent ta oli pigem eemale hoidev ja halvakspanev.

Olivia hingas sügavalt sisse ja pöördus.

Mehe sirged õlad täitsid ukseava. Tema sale keha oli elegantne, ent võimas, nagu varjaks ta linlik olemus kaugelt vapramat ja ohtlikumat meest, kui lihvitud välimus lasi paista.

Nagu tavaliselt kandis Alessandro täiuslikult istuvat ülikonda. Olivia polnud tal kunagi midagi muud seljas näinud. Ta oli kõndivaks reklaamiks Sartorile, ettevõttele, mille eksklusiivsed meesterõivad olid tuntud ja ihatud kogu maailmas.

Olivia mõtles, miks Sartori reklaamigurud polnud soovitanud ettevõtte tegevjuhi kammitsetud seksapiiliga auras turundusvõttena kasutada.

Mehe juuksed olid nagu eebenipuu, külgedel ja kuklal lühikesed, pealael pikemad. Need särasid ja läikisid lühtri valguses. Seesama valgus paljastas tugevad ja kindlad näojooned, looritatud tumedad silmad, nurgelise lõua ja sensuaalse suu, mis oli nüüd tugevalt kokku surutud.

Ei midagi üllatavat. Alessandro Sartori nägi alati selline välja, kui Olivia läheduses oli.

Olivia mõtles, mida ta ise või Carlo oli teinud, et Alessandrot ärritada. Kahtlemata laabus järgmisel nädalal toimuvate pulmadega kõik täpselt nii, nagu mees tahtis.

Ärrituse säde sähvatas. Ärritus, et Olivia abielu oli välja hautud osana kokkuleppes ühendada Sartori ja Dell'Orto äriimpeeriumid.

Olivia hingas rahustavalt välja.

Asi polnud selles, nagu oleks ta ihanud sobivat armastust. Abielu ja kokkulepe annavad talle ja Carlolle võimalused, mille nimel nad olid nii kõvasti tööd teinud.

Ei, see oli ärrituse vari, jäänuk sellest, et ta elu korraldati. Jälle.

Nüüdsest alates on *tema* ise see, kes otsuseid teeb, võttes kontrolli oma elu üle.

„Alessandro. Milline üllatus.“ Ta oli lootnud, et ei näe meest enne tseremooniat ning teeb temaga nii vähe tegemist kui võimalik, hoolimata sellest, et Alessandro oli isamees. „Ma kardan, et ükski pereliige pole siin ja nagu sa tead, on ka Carlo ära.“

Mees otsib ilmselt ta vanavanemaid. Alessandro Sartori suhtlus Oliviaga oli püüdnud viisakusväljenditega. Justkui poleks naisel ajusid või kogemust, et ärist aru saada. Järeldus, et Olivia polnud väärt, et teda tähendusrikastesse vestlustesse kaasata, kihvatas, eriti kuna nad kuuluvad peagi samasse juhtimismeeskonda.

„Ma tulin sinu juurde.“

Ja ongi kõik. Ei mingit selgitust. Ega naeratust. Ainult see vankumatu pilk.

Olivia vakatas hetkeks üllatusest. Alessandro tahtis *temaga* rääkida? Asi ei saanud pulmades olla. Mehel polnud ettevalmistuste juures mingit rolli. Asi ei saanud ka äris olla.

Alessandro ei arutanud äriasju väljaspool kontorit, kui ettevõtte juhtkond välja arvata. Olivia ei kvalifitseerunud... veel.

Tema vanavanemad? Hirm hakkas kobrutama mõttest, et emma-kummaga neist oli midagi juhtunud. Ainult et kui asi oligi selles, siis ei tuleks Alessandro Sartori uudist teatama.

„Me peame rääkima. Kohe!“

Tüüpiline mees, kes eeldab, et naine heidab kõik kõrvale hetkel, kui ta saabub.

Olivia tahtis keelduda, soovitada mehel kohtumine kokku leppida, kuna naise kalender oli pilgeni täis.